

Vladimír Skrepl, Lež a lži / Lieg und lüg – Lüge und Lügen

Velká galerie / Grosse Galerie, 9. 10.–23. 11. 2014
Kurátorky / Kuratorinnen: Edith Jeřábková, Barbora Kleinhamplová
Vernisáž 8. října, 17.00

Pohled do ateliéru Vladimíra Skrepla / Blick in das Atelier Vladimír Skrepls

Hippolyt Soběslav Pinkas, Modlitba za oběšence / Gebet für einen Erhängten, 1861

Opus magnum, 9. 10.—30. 11. 2014
Kurátoři: Adam Hnojil, Kristýna Brožová
Vernisáž 8. října v 17.00
22. října, 17.00, přednáška kurátorů o životě a díle H. S. Pinkase

Hippolyt Soběslav Pinkas, Modlitba za oběšence / Gebet für einen Erhängten, 1861, olej na plátně / Öl auf Leinwand, 124 x 98 cm, Pro arte, investiční fond

Petr Dub, Další ze způsobů jak nevytváret obrazy / Eine weitere Methode, wie man keine Bilder schafft

Malá galerie / Kleine Galerie, 9. 10. 2014—4. 1. 2015
Kurátor / Kurator: Marcel Fišer
Vernisáž 8. října, 17.00

Petr Dub, Fialová, modrá a magenta se stříbrnou nejdou čist / Violett, Blau und Magenta mit Silber lassen sich nicht lesen, 2014, akryl, syntetické laky, dřevo, plátno / Akryl, synthetische Lacke, Holz, Leinwand, 56 x 38 x 6,5 cm

Sociální skupina Ho-Ho-Ko-Ko / Die Sozialgruppe Ho-Ho-Ko-Ko

Výstava z deponitáře
9. 10. 2014 — 4. 1. 2015
Kurátor: Adam Hnojil
Vernisáž 8. října, 17.00
12. listopadu, 17.00, přednáška Adama Hnojila „Sociální skupina Ho-Ho-Ko-Ko“

M. Holý, Vdova / Die Witwe, 1922, olej na plátně / Öl auf Leinwand, 69 x 62 cm

Vladimír Skrepl (1955) vystudoval dějiny umění a v 80. letech, kdy působil v Galerii hlavního města Prahy, patřil k nejprogressivnějším kurátorům, kteří z této instituce udělali ostrov pozitivní deviace v období dozrávající normalizace. Souběžně se věnoval i své volné tvorbě, která se po roce 1989 stala jeho hlavní aktivitou vedle pedagogické práce na pražské Akademii výtvarných umění. Zahrnuje širokou škálu projevů od malby po objekty a instalace, jejichž spojujícím prvkem je drsná primitivizující exprese, karikaturní deformace a časté zapojení písma opět v podobě hrubé kaligrafie; malbu s oblibou kombinuje s asabláží a koláží. Zabývá se lidskými vztahy i veřejnými tématy, jeho práce je svébytnou reflexí naší společnosti, která pod uspořádaným povrchem skrývá svou iracionální podstatu a trvalým vzdorováním konformnímu přístupu k životu i k umění. Výstava v Chebu však není retrospektivou. Prvotním impulzem byl soubor několika desítek autorských knih, které zde budou prezentovány vůbec poprvé. Jejich základem jsou výtvarné katalogy, obrazové knihy a další publikace, které upravuje kolážováním, prohráváním a dokreslováním. Knihy jsou na výstavě doplněny sochami a obrazy, které organicky vznikají ve Skreplově ateliéru z výstřižků a balíčků časopisů, knih, pozvánek a obyčejných předmětů jakoby vlastním organickým růstem. K výstavě vychází monografie věnovaná jeho autorským knihám.

Vladimír Skrepl (1955) absolvierte ein Studium der Kunstgeschichte und gehörte in den 1980er Jahren zu den progressivsten Kuratoren für zeitgenössische Kunst in der Zeit der ausklingenden „Normalisierung“. Parallel dazu widmete er sich auch seinem freien Schaffen, das nach dem Jahr 1989 neben seiner pädagogischen Arbeit an der Prager Kunstakademie zu seiner Hauptaktivität wurde. Es umfasst eine breite Skala von Ausdrucksformen, von der Malerei bis zu Objekten und Installationen, deren verbindendes Element eine raue primitivisierende Expressivität, eine karikierende Deformation und eine häufige Eingliederung von Buchstaben ist, dies wiederum in der Gestalt einer grobschlächtigen Kalligrafie; die Malerei kombiniert er gerne mit Assemblagen und Collagen. Er beschäftigt sich mit den menschlichen Beziehungen und mit öffentlichen Themen, seine Arbeit stellt eine eigentümliche Reflexion unserer Gesellschaft dar, die unter einer geordneten Oberfläche ihr irrationales Wesen verbirgt. Die Ausstellung in Eger ist jedoch keine Retrospektive. Ihr Titel ist ein tschechisches Wortspiel: Einerseits bedeutet er „Lüge und Lügen“, andererseits „Lieg und lüg!“, und gerade das Spiel mit verschiedenen Bedeutungen ist für Skrepls Schaffen charakteristisch. Der ursprüngliche Anlass für die Ausstellung war ein Ensemble von einigen Dutzend Künstlerbüchern, die überhaupt zum ersten Mal hier präsentiert werden. Diese werden ergänzt durch Plastiken und Bilder, die in Skrepls Atelier organisch aus Ausschritten und Päckchen von Zeitschriften, Büchern, Einladungen und gewöhnlichen Gegenständen sozusagen durch eigenes organisches Wachstum entstehen. Seine Herangehensweise ließe sich zusammenfassend bezeichnen als ein ständiges Trotzen gegenüber einer konformistischen Haltung zum Leben und zur Kunst. Zu der Ausstellung erscheint eine Monografie, die den Künstlerbüchern Skrepls gewidmet ist.

V cyklu výstav jednoho díla představujeme nově objevený obraz Hippolyta Soběslava Pinkase (1827–1901), donedávna skrytý v soukromém majetku ve Francii, který je nyní po získání do české sbírky poprvé po více než 150 letech vystaven v galerijním prostředí. Obraz byl znám pouze z karikatury reagující na jeho vystavení na pařížském Salonu a ze skic a studií uložených v pražské Národní galerii, už to však stačilo, aby byl rozpoznán jeho význam. Pinkas se jím radil po bok čelných protagonistů realismu, jako byli Jean-François Millet, Gustave Courbet či Édouard Manet. Jeho východiskem byla traumatická zkušenost sebevraždy jeho přítele malíře Josefa Wehleho v Paříži v roce 1857, kterou popsal v jednom ze svých dopisů. Tehdy se prodral davu přihlížejících a nešťastníka sám odřízl. O dva roky později začal vytvářet přípravné studie a v roce 1861 obraz představit na Salonu. Dále víme, že ho vystavoval ještě jednou v roce 1863 a někdy zřejmě prodal neznámému kupci. Současný objev však přinesl velké překvapení, neboť oběšenec na něm chybí; je přítomen pouze v symbolické rovině oprátkou položenou na proutěném koší. Restaurátorský průzkum doložil, že jej Pinkas před prodejem zakryl přemalbou a změnil i podobu skupiny žen.

In dem Zyklus von Ausstellungen eines einzigen Werkes stellen wir das neu entdeckte Gemälde von Hippolyt Soběslav Pinkas (1827–1901) vor, das bis vor kurzem in privatem Eigentum in Frankreich verborgen war und das nun nach dem Erwerb durch eine tschechische Sammlung nach mehr als 150 Jahren erstmals in einer Galerie ausgestellt wird. Das Bild war lediglich aus einer Karikatur bekannt, die auf seine Ausstellung auf dem Pariser Salon reagierte, und aus Skizzen und Studien, die sich in der Prager Nationalgalerie befinden, doch das genügte schon, dass seine Bedeutung erkannt wurde. Pinkas reiht sich mit ihm ein an die Seite der Spitzenvertreter des Realismus, wie Jean-François Millet, Gustave Courbet oder Édouard Manet. Sein Ausgangspunkt war die traumatische Erfahrung des Selbstmords seines Freundes, des Malers Josef Wehle, in Paris im Jahr 1857, den er in einem seiner Briefe beschrieben hat. Damals drängte er sich durch die Massen der Zuschauer und schnitt den armen Erhängten eigenhändig ab. Zwei Jahre später begann er mit vorbereitenden Studien und im Jahr 1861 stellte er das Bild auf dem Salon aus. Weiterhin wissen wir, dass er es noch einmal im Jahr 1863 ausstellte und irgendwann danach einem unbekanntem Käufer verkaufte. Die jetzige Wiederentdeckung brachte jedoch eine große Überraschung, denn der Erhängte fehlt auf dem Bild, er ist nur auf der symbolischen Ebene gegenwärtig, durch den auf einem Weidenrutenkorb abgelegten Strick. Die restauratorische Untersuchung hat gezeigt, dass Pinkas den Erhängten vor dem Verkauf übermalt und auch die Gestalt der Frauengruppe verändert hat.

Výtvarná díla, která Petr Dub (1976) vytváří v posledních několika letech, se velmi odlišují od konvenční představy závěsného obrazu. Nejen že mají velmi nezvyklé formáty, někdy kruhové, jindy sice pravouhlé, ale příliš úzké a v dalších případech zcela nepravidelné. Tím hlavním rozdílem je jejich expanze do prostoru. Mají podobu poměrně vysokých reliéfů s měkkými přechody, takže v kombinaci s barvou aplikovanou stříkáním připomínají detaily karosérií aut opalizujících metaliz nebo abstraktní počítačové vizualizace povrchu nějaké planety. Jejich základem je však stále ještě plátno připravené klasickým malířským způsobem a na některých jsou dokonce záměrně příznivé stopy malířského rukopisu. Když se podíváme na tvorbu, která jim předcházela, zjistíme, že i zde se jedná o artefakty ambivalentní povahy mezi obrazem a jeho zpochybněním. Plátna nepravidelných tvarů někdy visela přímo na stěně jako barevné skvrny, jindy je navíc zmuchlal do záhybů, takže vytvářela nepravidelné amorfní struktury. Pro jeho výtvarné artefakty však vždy platí, že mají estetickou povahu, jejich materiálová podstata nás zároveň nutí vnímat je stále ještě jako obrazy. Díla Petra Duba tedy jsou jak působivými estetickými objekty, reflektujícími soudobou vizualitu, tak i výsledky komplikovaného přemýšlení o obrazu jako specifické uměleckohistorické entitě.

Die Kunstwerke, die Petr Dub (1976) in den letzten Jahren geschaffen hat, unterscheiden sich stark von der konventionellen Vorstellung eines Bildes zum Aufhängen. Nicht nur dadurch, dass sie sehr ungewöhnliche Formate haben – mal kreisrunde, mal zwar rechteckige, aber allzu schmale und in weiteren Fällen völlig unregelmäßige. Der Hauptunterschied besteht in ihrer Ausdehnung in den Raum. Sie haben die Gestalt von verhältnismäßig hohen Reliefs mit weichen Übergängen, sodass sie in Kombination mit der durch Aufspritzen applizierten Farbe an Details von Autokaroserien in den Farben opalisierender Metallic-Lacke oder an abstrakte Computervisualisierungen der Oberfläche eines Planeten erinnern. Als ihre Unterlage dient jedoch immer noch nach klassischer malerischer Methode zubereitete Leinwand und auf einigen werden schließlich absichtlich Spuren einer malerischen Handschrift zugegeben. Wenn wir das Schaffen betrachten, das ihnen voranging, stellen wir fest, dass es sich auch hier um Artefakte ambivalenten Charakters zwischen Bild und seiner In-Zweifeln-Stellung handelt. Manchmal waren das Leinwände unregelmäßiger Form, die wie farbige Flecken direkt an die Wand gehängt waren, in anderen Fällen zerknüllte er sie zu faltigen Gebilden, sodass sie unregelmäßige amorphe Strukturen bildeten. Immer jedoch haben sie einen ästhetischen Charakter und das Wesen ihres Materials zwingt den Betrachter, sie immer noch als Bilder wahrzunehmen. Die Werke Petr Dub's sind also sowohl ästhetische Artefakte, die die Visualität der heutigen Zeit reflektieren, als auch Ergebnisse seiner komplexierten Nachdenkens über das Bild als eine kunsthistorische Entität.

Název Sociální skupina Ho-Ho-Ko-Ko byl vytvořen až poválečnou historiografií, která potřebovala vymezit aktivitu čtyř přátel Karla Holana (1893–1953), Miloslava Holého (1897–1974), Pravoslava Kotíka (1889–1970) a Karla Kotrby (1893–1938), které ve 20. letech 20. století spojil podobný umělecký názor a kteří společně vystoupili na třech výstavách v letech 1925 až 1927, nazvaných jen včtém jmen svých protagonistů. Spojuje v sobě titul nerealizovaného sborníku plánovaného estetikem Bohumilem Markalousem (Ho-Ho-Ko-Ko, což je akronym tvořený počátečními slabikami jmen umělců) a označen „Sociální skupina“, které dobře vystihuje společnou podstatu jejich tvorby v uvedené době. Označující z akademie Holan, Holý a Kotrba tehdy se starším Kotikem nejdříve vstoupili počátkem 20. let do tradičnější Umělecké besedy. Po pěti letech strávených v Umělecké besedě se ocitli ve střetu s konzervativnějším křídlem spolku, který se vystupňoval na přelomu 1et 1924 a 1925. Následně vstoupili do progresivnějšího Mánesa, kde naopak tvořili spíš tradičněji orientovanou křídlo. I zde se však dostali do konfliktu, který vedl k jejich vyloučení v roce 1930. Ve sbírkách GAVU Cheb se nachází od každého z nich špičkové ukázky malířské tvorby z první poloviny 20. let, dále rozsáhlý soubor grafik Miloslava Holého nebo Kotrbyvo sochařské portréty Karla Holana a Bedřicha Piskače, dalšího vynikajícího malíře, který měl k tomuto okruhu blízko.

Die Bezeichnung Sozialgruppe Ho-Ho-Ko-Ko wurde erst von der Kunstgeschichtsschreibung der Nachkriegszeit geschaffen, die einer Benennung der Aktivitäten der vier Freunde Karl Holan (1893–1953), Miloslav Holý (1897–1974), Pravoslav Kotík (1889–1970) und Karla Kotrba (1893–1938) bedürftig, welche in den 20er Jahren des 20. Jahrhunderts durch ähnliche Ansichten zur Kunst verbunden waren und in den Jahren 1925 bis 1927 gemeinsam in drei Ausstellungen aufgetreten waren, die lediglich die Aufzählung der Namen ihrer Protagonisten zum Titel hatten. Die neue Bezeichnung verbindet in sich den Titel des von dem Ästhetiker Bohumil Markalous geplanten, aber nicht realisierten Sammelbandes (Ho-Ho-Ko-Ko, was ein aus den Anfangsilben der Künstler gebildetes Akronym darstellt) und die Bezeichnung „Sozialgruppe“, die gut das gemeinsame Wesen ihres Schaffens zu jener Zeit trifft. Die Studienkollegen an der Kunstakademie Holan, Holý und Kotrba waren zu Beginn der 20er Jahre gemeinsam mit dem bereits älteren Kotík zunächst in den traditionelleren Kunstverein Umělecká Beseda eingetreten. Nach fünf in der Umělecká Beseda verbrachten Jahren kam es zum Streit mit dem konservativeren Flügel des Vereins, der an der Jahreswende 1924/1925 seinen Höhepunkt erreichte. Daraufhin traten sie in den progressiveren Kunstverein Mánes ein, wo sie dagegen den eher traditionell orientierten Flügel bildeten. Auch hier gerieten sie jedoch in einen Konflikt, der mit ihrem Ausschluss aus dem Mánes im Jahr 1930 endete.

Vincenc Vingler, Heinz Theuerjahr

Zvířata / Tiere

Velká galerie / Grosse Galerie, 4. 12. 2014 — 11. 1. 2015

Kurátorka / Kuratorin: Markéta Vinglerová

Vernisáž 3. prosince v 17.00

Vincenc Vingler, Volavka / Der Reiher, kol. / um 1950, bronz / Bronze, v. / H. 33 cm

Jindřich Prucha, Zátíší se džbánekem a červeným plédem / Stilleben mit Krug und rotem Plaid, 1913

Opus magnum, 4. 12. 2014— 29. 3. 2015

Kurátor: Michal Zachař

Vernisáž 3. prosince v 17.00

Jindřich Prucha, Zátíší se džbánekem a červeným plédem / Stilleben mit Krug und rotem Plaid, 1913, olej na plátně adjustovaném na kartonu / Öl auf Leinwand, zugerichtet auf Karton, 62 × 48 cm

Tereza Řičanová, Vánoce a Archa / Weihnachten und die Arche

Museum Café, 9. 10. — 29. 3. 2015

Kurátorka: Veronika Lochmanová

Tereza Řičanová, ilustrace knihy Noemova archa / Illustrationen zum Buch Die Arche Noahs

Přednášky

Probíhají vždy ve středu od 17.00 v kavárně. Vstupné 40 Kč, členové klubu zdarma.

Marcel Fišer, Artopos

1. října

Přednáška představí nový internetový projekt, otevřený široké veřejnosti, spočívající v určování lokací krajinomaleb 19. a 20. století, tj. ve vyhledávání místa, odkud malíř daný motiv zachytil, a v porovnání historického vyobrazení s jeho současnou podobou nebo s dobovými fotografiemi. Na jednotlivých příkladech budou prezentována dosavadní nejzajímavější určení a na nich ukázáno, jak informace tohoto druhu mohou přispět k uměnovědnému bádání a k regionální topografii a také obohatit naše vnímání konkrétního výtvarného díla.

Tomáš Winter, Evropa a „primitivní umění“ Afriky, Oceánie a Ameriky

15. a 29. října

Ve dvou přednáškách se bude Tomáš Winter (Ústav dějin umění AV ČR) zabývat vlivy původních kultur subsaharské Afriky, Oceánie a Ameriky na evropské výtvarné umění, ať už to jsou slavné Avignonské slečny Pabla Picassa nebo v našem prostředí díla Františka Tichého či Toyen. Bude interpretovat nejen konkrétní díla, ale rovněž se bude zabývat obecnějšími problémy, jako jsou stereotypy ve vztahu k cizokrajným kulturám, spjaté s kolonialismem, rasismem, kanibalismem a dalšími fenomény.

Richard Biegel, Dějiny barokní architektury

5. a 19. listopadu, 17. prosince

Michaela Ottová, Umění doby Lucemburků

26. listopadu, Začátky panování Karla IV.

10. prosince, Katedrála sv. Víta

Dva pedagogové pražského Ústavu pro dějiny umění FF UK Dr. Richard Biegel a Doc. Michaela Ottová si pro letošní rok připravili dlouhodobé přednáškové cykly. Michaela Ottová se bude věnovat různým aspektům umění na dvoře Lucemburků – Karla IV., Václava IV. a Zikmunda Lucemburského. Richard Biegel se od italské renesance letos posune k baroku. Jeho cyklus bude sestávat z deseti přednášek, které budou zčásti věnovány zahraničí, zčásti vývoji u nás.

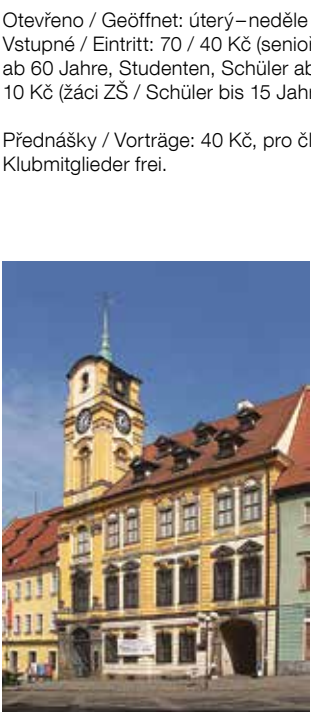
Galerie výtvarného umění v Chebu

Galerie der bildenden Kunst in Eger

příspěvková organizace Karlovarského kraje náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 16, 350 02 Cheb T: +420 354 422 450, F: +420 354 422 163 info@gavu.cz, www.gavu.cz

Otevřeno / Geöffnet: úterý–neděle / Dienstag–Sonntag 10.00–17.00 Vstupné / Eintritt: 70 / 40 Kč (senioři od 60let, studenti SŠ a VŠ, ZTP / Senioren ab 60 Jahre, Studenten, Schüler ab 16Jahre und Behinderte mit Ausweis) / 10 Kč (žáci ZŠ / Schüler bis 15 Jahre)

Přednášky / Vorträge: 40 Kč, pro členy galerijního klubu zdarma / Klubmitglieder frei.

Sochaři Vincenc Vingler (1911–1981) a Heinz Theuerjahr (1913–1991) byli generačními vrstevníky. Přestože žili v jiných zemích a politických systémech, jejich tvorba vykazuje podivuhodné shody jak v celoživotní koncentraci na tematiku zvířat, tak v jejich pojetí, které spojuje dokonalé vystižení tělesné formy s modernistickou stylizací tvaru. Heinz Theuerjahr se narodil v Pomofansku a vystudoval Staatliche Hochschule für Kunstzerziehung v Berlíně. Od roku 1939 žil ve Waldhäuseru, vesnici v Bavorském lese pod Luzným, jen několik kilometrů od českých hranic. Začínal jako malíř, brzy se však začal zabývat především sochařstvím. V roce 1960 poprvé – a pak ještě třináctkrát – podnikl cestu do Afriky a právě exotická fauna se stala důležitou součástí jeho tvorby. Vincenc Vingler vystudoval Uměleckooprůmyslovou školu v Praze (1927–33). V padesátých letech se jeho dílu díky nekonfliktní tematice dostalo oficiálního uznání a několikrát reprezentoval Československo na světových akcích (1954 Trienále v Miláně, 1956 Bienále v Benátkách, 1957 Bienále v São Paulu). Od realistického pojetí směřoval ke stále silnějšímu abstrahování tvaru a v druhé polovině 50. let se jeho elegantní tvarosloví protulo s estetikou tzv. bruselského stylu; na samotné výstavě Expo 58 byl zastoupen několika díly v československém pavilonu (Volavka v atriu, Pelikán na terase restaurace). Objevuje se u něj široké spektrum zvířat domestikovaných i divokých, exotických i domácích; specifickými náměty jsou zvířata cirkusová nebo býk z koridy.

Die Bildhauer Vincenc Vingler (1911–1981) und Heinz Theuerjahr (1913–1991) gehörten derselben Generation an. Obwohl sie in verschiedenen Ländern und politischen Systemen lebten, weist ihr Schaffen erstaunliche Übereinstimmungen auf, sowohl was die lebenslange Konzentration auf die Tierthematik betrifft, als auch ihre Konzeption, die eine perfekte Wiedergabe der Körpergestalt mit einer modernistischen Stilisierung der Form kombiniert. Heinz Theuerjahr wurde in Pomern geboren und absolvierte ein Studium an der Staatlichen Hochschule für Kunstzerziehung in Berlin. Seit dem Jahr 1939 lebt er in Waldhäuser, einem Dorf im Bayerischen Wald unterhalb des Lusen, nur wenige Kilometer von der tschechischen Grenze entfernt. Er fing als Maler an, begann jedoch bald sich vor allem mit der Bildhauerei zu befassen. Im Jahr 1960 unternahm er zum ersten Mal – und später noch dreizehnmal – eine Reise nach Afrika und eben die exotische Fauna wurde ein wichtiger Bestandteil seines Schaffens. Vincenc Vingler absolvierte ein Studium an der Kunstgewerblichen Schule in Prag (1927–1933). In den fünfziger Jahren erlangte sein Werk dank der konfliktfreien Thematik offizielle Anerkennung und so repräsentierte er einige Male die Tschechoslowakei auf weltweiten Veranstaltungen (1954 Triennale in Mailand, 1956 Biennale in Venedig, 1957 Biennale in São Paulo). Von einer realistischen Konzeption ausgehend entwickelte er sich in Richtung auf eine immer stärkere Abstraktion der Form und in der zweiten Hälfte der 50er Jahre traf sich seine elegante Formensprache mit der Ästhetik des sog. Brüsseler Stils; auf der Weltausstellung EXPO 58 selbst war er durch mehrere Werke im tschechoslowakischen Pavillon vertreten (Reiher im Atrium, Pelikan auf der Terrasse des Restaurants). Bei ihm taucht ein breites Spektrum an Tieren auf – an domestizierten und wilden, exotischen und heimischen; spezifische Themen sind Zirkustiere oder der Stier von einer Corrida.

Každá nová položka rozsahem nevelkého díla Jindřicha Pruchy (1886–1914) představuje důležitý uměleckohistorický objev. V rámci cyklu výstav jednoho díla Opus magnum nyní jeden takovýto náleze z poslední doby prezentujeme. Obraz není podchycen ani v nejuplnějším dopisu dr. Kubičkové z roku 1943 a lze předpokládat, že patřil k těm nemnoha prodaným buď ještě za umělčova života, nebo krátce po jeho smrti. V listopadu 1913 ukončil Prucha pobyt v Kameničkách a zamířil domů k rodičům do Běstviny pod Železnými horami. Na práci venku již byla zima a Prucha se ani jednou nenechal zlákat k zimnímu motivu, jak tomu bylo třeba v roce 1909. Maloval doma figurální motivy, zejména zátíší (Fialové zátíší, Zátíší s houslemi, Kytka s jeřabinami), několikrát též skicoval psa. V zátíších hledal tvárné i výrazové možnosti barev, jejich dekorativní účinky i emocionální úlohu. Pozoruhodný je u tohoto obrazu vliv Jana Preislera, ostatně v rodině dosavadního vlastníka byl obraz dokonce po léta díky nepřilíš čitelné a velmi podobné signatuře vydáván právě za originál Preislerův. Z korespondence víme, že onu zimu byl Prucha veselý a ružný, brusil, lyžoval, chodil na tancovačky a doma tropil různé taškařice, přičemž sbíral síly na jaro. Přirozená jednoduchá krása tohoto zátíší je svědectvím umělcovy momentální optimistické dispozice zjasněné do obrazu ryzí, lidovým naturelem prodchnuté harmonie. K obrazu je dochována menší rázná olejová studie a v chotěbořském muzeu i předměty, které malíř na zátíší zachytil.

Jeder neue Posten des nicht gerade umfangreichen Werks von Jindřich Prucha (1886–1914) stellt eine grundlegende kunstgeschichtliche Entdeckung dar. Im Rahmen des Ausstellungszyklus Opus magnum, in dem jeweils ein einzelnes Werk vorgestellt wird, präsentieren wir eine derartige Entdeckung. Es lässt sich vermuten, dass dieses Werk zu den wenigen Werken gehört, die noch zu Lebzeiten des Künstlers oder kurz danach verkauft wurden. Im November 1913 beendete Prucha den Aufenthalt in Kameničky und kehrte nach Hause zu seinen Eltern nach Běstvina am Fuß des Eisengebirges zurück. Für die Arbeit draußen in der Natur war es schon zu kalt und Prucha ließ sich auch nicht einmal zu einem winterlichen Motiv verlocken, wie das etwa im Jahr 1909 der Fall gewesen war. Er malte im Hause figurale Motive, vor allem Stilleben, einige Male skizzierte er auch einen Hund. In den Stilleben suchte er nach den gestaltenden und expressiven Möglichkeiten der Farben, nach ihren dekorativen Effekten und ihrer emotionalen Rolle. Aus der Korrespondenz wissen wir, dass Prucha in jenem Winter ein fröhlicher und geselliger Mensch war, dass er zum Schlittschuhlaufen und Skifahren ging, Tanzveranstaltungen besuchte und zu Hause mancherlei Streiche spielte, wobei er Kräfte für den Frühling sammelte. Die natürliche einfache Schönheit dieses Stillebens ist ein Zeugnis für die momentane optimistische Disposition des Künstlers, erhellt zu einem Bild reiner, von volkstümlichem Naturell durchdrungener Harmonie. Zu diesem Gemälde hat sich eine kleinere energische Skizze in Öl erhalten und im Museum von Chotěboř auch die Gegenstände, die der Maler in dem Stilleben dargestellt hat.

Nová výstava v Muzeu města Chotěboř představuje dílo Terezy Řičanové (1974) z cyklu výstav jednoho díla Opus magnum. Tereza Řičanová (1974), absolventka ateliéru ilustrace a grafiky VŠUP v Praze u prof. Jiřího Šalamouna, už téměř čtvrt století žije, tvoří, hospodaří a vychovává svých pět dětí na statku v Mezné u Pelhřimova, obklopena lesy a mírně zvlněnými kopci Vysočiny. Když právě není na mateřské dovolené, pracuje v pelhřimovském muzeu jako kurátorka obrazové sbírky, konzervátorka a pedagožka. Věnuje se ilustraci, vlastní autorské tvorbě, malbě na sklo, krajinomalbě a divadlu, za své knihy, které píše i ilustruje, získala ocenění v soutěžích Zlatá stuha a Nejkrásnější kniha roku.

Pro nakladatelství Baobab připravila například Vánoční, Velikonoční či Kozí knížku nebo obrazové album Noemova archa (2010), které nakreslila podle starodávného biblického příběhu a událostí na vlastním dvoře. Ilustrace vyprávějí o časech před potopou, o andělu zvěstovateli, Noemově rodině, potopě, záchraně Archy a nové úmluvě mezi Bohem a lidmi. I v této knize stvrzuje svůj nezeměnitelný expresivní, svérázný a přímočarý způsob tvorby, který z dětského čtenáře činí plnoprávného partnera v dialogu s autorem. V tomto roce vyšla Psí knížka, příběh o psech v jejich rodině. Vedle výstavy ilustrací v muzejní kavárně vytvořila i novou realizaci – barevný ornament na skle – pro Galerii pod Baobabem, dětský koutek ve druhém patře galerie, který svými pracemi postupně zaplňují výtvarnici Baobabu.

Tereza Řičanová (1974), Absolventin des Ateliers für Illustration und Grafik der Hochschule für Kunstgewerbe (VŠUP) bei Professor Jiří Šalamoun, lebt, schafft, wirtschafet und erzieht ihre fünf Kinder nun schon fast ein Vierteljahrhundert lang auf einem Bauernhof in Mezná bei Pelhřimov, umgeben von den Wäldern und leicht gewellten Hügeln der Vysočina. Wenn sie nicht gerade in Mutterschaftsurlaub ist, arbeitet sie im Museum von Pelhřimov als Kuratorin der Gemäldesammlung, Konservatorin und pädagogische Mitarbeiterin. Sie widmet sich der Buchillustration, eigenem literarischem Schaffen, der Malerei auf Glas, der Landschaftsmalerei und dem Theater, für ihre Bücher, die sie selbst schreibt und illustriert, erhielt sie die verschiedensten Preise. Für den Verlag Baobab hat sie beispielsweise das Weihnachtsbuch, das Osterbuch und das Ziegenbuch (Vánoční knížka, Velikonoční knížka, Kozí knížka) geschaffen sowie das Bilderbuch Die Arche Noah (Noemova archa) (2010), das sie sie nach der alten Geschichte aus der Bibel und nach Ereignissen auf dem eigenen Hof zeichnete. In diesem Jahr erschien ihr Hundebuch (Psí knížka), eine Geschichte über die Hunde in ihrer Familie. Neben der Ausstellung von Illustrationen im Museumscafé schuf sie auch ein neues Werk – ein farbiges Ornament auf Glas – für die Galerie unter dem Baobab, die Kinderecke im 2. Stockwerk der Galerie, die die Künstler des Verlags Baobab nacheinander mit ihren Werken füllen.

Vánoce se blíží...

...a s nimi i tradiční předvánoční akce pro děti. Letos budou spojeny s tematikou zvířat, neboť budou souviset s výstavou sochařů Vincence Vinglera a Heinze Theuerjahra.

Na souši, ve vodě a ve vzduchu

Výtvarná soutěž bude prezentována ve dvou sálech Velké galerie a její výsledky budou slavnostně vyhlášeny při vernisáži 3. prosince v 17.00. Téma: Pestrý svět zvířat – obrázková či sochařská reportáž z návštěvy ZOO, vzpomínky na Afriku, příběhy zemí Orientu a karavan, podmořská expedice i biblické vyprávění o stavbě Noemovy archy a záchraně živočišných druhů. Soutěžní obory: veškeré dostupné výtvarné techniky libovolného formátu, vítány jsou plastiky z různých materiálů.

Uzávěrka soutěže: 14. listopadu 2014. Práce dodávají do pokladny galerie. Další informace: Veronika Lochmanová, 737 350 758. Vítězné práce vybere odborná porota ve třech věkových kategoriích 7–9, 10–12 a 13–15 let.

Adventní pohádkové čtení

sobota 29. listopadu, 6. a 13. a 20. prosince, vždy v 15.30 Devátý ročník tradičního předvánočního čtení pohádek nás tentokrát zavede do světa zvířat. Spolu s hlavními hrdiny se pokusíme ulovit zlatou rybku, najít ptáka Ohniváka, pomoci ošklivému káčátku a nakonec možná jako pasáček expedice získat i sto hubiček od princezny. Z knih klasiků české i světové pohádky budou předčítat herci Západočeského divadla v Chebu Radmila Urbanová a Jindřich Skopec. Jako každý rok nebude chybět soutěž, koledy ani stromeček s dárečky.

Klub

Staňte se členy galerijního klubu. Získáte tím četné výhody, které Vám umožní naplno využívat bohatou nabídku programů a produktů galerie

- volný vstup na výstavy a přednášky
  - zasílání tištěných pozvánek a čtvrtletních programů
  - 20 % sleva na publikace a další zboží (edice triček a grafických alb, CD) z produkce galerie
  - plakáty vydané galerií zdarma.
- Členství platí vždy na kalendářní rok. Roční členství 500 / 250 Kč (žáci, studenti do 26 let, senioři nad 60 let, ZTP).

Středy v GAVU

Přednášky a vernisáže se konají ve středu v 17.00, adventní čtení v sobotu v 15.30.

1. října	Marcel Fišer, Artopos	přednáška
8. října	V. Skrepl, P. Dub, H. S. Pinkas – Modlitba za oběšence, Sociální skupina Ho-Ho-Ko-Ko	vernisáž
15. října	Tomáš Winter, Evropa a „primitivní umění“ I	přednáška
22. října	Adam Hnojil, Kristýna Brožová, H. S. Pinkas	přednáška
29. října	Tomáš Winter, Evropa a „primitivní umění“ II	přednáška
5. listopadu	Richard Biegel, Dějiny barokní architektury I	přednáška
12. listopadu	Adam Hnojil, Sociální skupina Ho-Ho-Ko-Ko	přednáška
19. listopadu	Richard Biegel, Dějiny barokní architektury II	přednáška
26. listopadu	Michaela Ottová, Umění doby Lucemburků I	přednáška
29. listopadu	Adventní pohádkové čtení I	čtení
3. prosince	J. Prucha, Zátíší se džbánekem a červeným plédem; V. Vingler, H. Theuerjahr; Na souši, ve vodě a ve vzduchu	vernisáž
6. prosince	Adventní pohádkové čtení II	čtení
10. prosince	Michaela Ottová, Umění doby Lucemburků II	přednáška
13. prosince	Adventní pohádkové čtení III	čtení
17. prosince	Richard Biegel, Dějiny barokní architektury III	přednáška
20. prosince	Adventní pohádkové čtení IV	čtení

Výstavní program GAVU Cheb je podpořen z grantového programu MK ČR.

Titulní strana / Titelseite: Pohled po ateliéru Vladimíra Skrepla / Blick in das Atelier Vladimír Skrepls, foto Jiří Thýn